

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΤΙΕΔΓΕ

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΑΙ ΚΛΑΙΡΕΤΤΗ

Ένα έλαφού γλυζό άερακι φυσούσε στο καταπράσινο λειβάδι. Μόλις είχε δύσει ο ήλιος πίσω άπ' τ' ψηλά βουνά και τ' τραγουδι του γρούλλου άκουγότανε κάπου—κάπου, στην άπόλυτη αυτή ήσυχία του έρημου κάμπου. 'Η φύσις όλη έτοιμαζότανε ν' αναλαυθή και σήμωρα σ'ήν άγκαλιά της νύχτας, όταν ό Ροβέρτος και ή Κλαιρέττη βγήκαν άπ' τή καλύβα τους και άγκαλιασμένοι σφιχτά διηύθησαν τ' βήματά τους, προς τήν πηγή εκείνη του έρημου δάσους όπου είχαν άλλοτε δώσει τ'ό πρώτο φιλί της αγάπης τους.

Με πόση νοσταλγία επήγαιναν τώρα ν' αντίκρυσουν και πάλι τ'ό μαγευτικό εκείνο τοπειό, τ'ό ιερό εκείνο μέρος του δάσους, που είχε άκούσει τήν πρώτη μυστική έξομολόγηση του έρωτά τους...

Πώς είχαν αλλάξει όλα εκεί! Τριγύρω τ' άγριολούλουδα είχαν φουντώσει και ή πηγή τώρα χρυσόταν πάνω από τ'α πικνά φυλλάμια των πεύκων και των άνθισμένων άμυγδαλιών.

Ό Ροβέρτος και ή Κλαιρέττη μόλις έφθασαν στη πηγή ξεπλώθηκαν κάτω άπ' τήν δροσερή σιά των δέντρων. 'Η Κλαιρέττη σιωπηλή τότε κνττούσε γελαστή τ'α γλυζά μάτια του Ροβέρτου της και τότε έκοψε κανένα άγριολούλουδο και τ'ο μαδούσε κάτω στο νερό της πηγής που έτρεχε χαρούμενο μπροστά της...

— Κύττα, κύττα, έλεγε στον αγαπημένο της ή Κλαιρέττη.Κύττα τ'α δυό αυτά λουλουδάκια που έφριξα, πώς τρέχουν μαζί στο νερό, τ'ό ένα κοντά στο άλλο, χωρίς ν'α χωρίζονται... Κύτταξέ τ'α Ροβέρτε.

— Και όμως, αγαπημένη μου Κλαιρέττη, τής άπνιγμένη ό Ροβέρτος, πούξ ξέρει άν δέν χωρισθούνε πάρα πέρα, όταν πιά δέν θά τ'α βλέπουν τ'α μάτια μας...

'Η ώραία κοπέλλα έσεινε μιá στιγμ'ή σκεπτική και σκέπασε τ'ό πρόσωπο με τ'α χέρια της... Τ'ό φεγγάρι που είχε βγή στον ούρανό τήν κνττούσε περιλυπό και τ'ό τραγουδι του γρούλλου άκουγότανε μελαγχολικό πέρα στα βάθη του δάσους...

Γιά πρώτη φορά τ'ό βράδυ εκείνο ή Κλαιρέττη σκεπτότανε σοβαρά, γιά πρώτη φορά ή άγνή κοπέλλα αισθανότανε μιá άόριστη μελαγχολία στη ψυχή της.

Πέρασαν έξη μήνες και έναζε με γάλοσ πόλεμος κηρύχθηκε. 'Ό αγαπημένος της πήγε ν'α πολεμήση.

— Φεύγω, αγαπημένη μου, τής ειπε ό Ροβέρτος... Φεύγω, ή πατρίδα με καλεί στον πόλεμο. Μη άνησυχείς όμως Κλαιρέττη μου, ν'α είσαι βέβαιη πώς δέν θά σε ξεχάσω ποτέ, πώς όπου κι' άν βρωθώ έσένα μόνο θά συλλογίζομαι.

'Η Κλαιρέττη όμως δέν μπορούσε ν'α πιστέψη πώς ό Ροβέρτος θά έφρανε από κοντά της. 'Εκλαιγε όλη τήν ήμέρα και φώναζε στους δρόμους τ'ό χωριού :

— Μη μου τ'όν παίρνετε, μη μου παίρνετε τ'όν Ροβέρτο μου... Τί ν'α τ'όν κάνετε; ό άντρας μου δέν ξέρει ν'α πολεμάει, δέν ξέρει ν'α σκοτώνει, γιατί από μικρό παιδι δέν έμαθε τίποτ' άλλο άπ' τήν αγάπη, άπ' τ'όν έρωτα... Μη μου τ'όν παίρνετε, λυπηθήτε με...

Μά τ'ό κάκου. Κανείς δέν άκουγε τής διαμαρτυρίες της και ή εκπλήρωσις του σκληρού πατριωτικού καθήκοντος, έχωρισε τούς δυό αγαπημένους συζύγους.

Και έτσι ή Κλαιρέττη μόνη και έρημη, άφού συνάδευσε τ'όν Ροβέρτο της ως τήν άκρη του δρόμου που θά έφαινε γιά ν'α πάη στη πόλη, γύρισε σκυφτή και μελαγχολική στο σπίτι της. Δέ μπορούσε πιά ν'α κλάψη ή δυστυχιμένη γυναίκα. Μόλις μπήκε μέσα στη φτωχική της καμαροτίλα, άναψε μιá λαμπάδα στην εικόνα της Παναγίας που κρημότανε στο τοίχο και γονάτισε μπροστά της...

— Παναγία μου! Παναγία μου, παρακαλούσε ή Κλαιρέττη... Σ' έσένα έχω όλες μου τίς έλπίδες.

'Απ' τήν ήμέρα εκείνη ή Κλαιρέττη δέν εύρισκε ήσυχία που-

θενά. Τις νύχτες γύριζε άγρυπνη στους δρόμους, και ξεμερώνότανε κάθε πρωί επάνω σ' ένα ψηλό βουνό άπ' τ'ό όποιο φαινότανε άμυδρά ή πολιτεία στην όποία νόμιζε πώς είχε πάει ό άντρας της....

Έκει ή Κλαιρέττη κάθε βράδυ, μόνη και έρημη, άπλωνε τ'α χεράκια της και ψιθύριζε με πόνο και δάκρυα στα μάτια.

— Ροβέρτε μου, Ροβέρτε μου... Ποιός ξέρει άν θά σε ξαναιδώ...

Ό πρώτος χρόνος του πολέμου πέρασε και ό Ροβέρτος δέν φαινότανε πουθενά. 'Η Κλαιρέττη έλιωνε κάθε μέρα από τή λύπη της. Δέν υπήρχε πιά γι' αυτήν ούτε άνοιξη, ούτε φθινόπωρο, ούτε καλοκαίρι. 'Όλα μπροστά στα μάτια της ήταν μαύρα κι' άραχλα... Οί άνθρωποι που συναντούσε στους δρόμους τ'ό χωριού τής φαινότανε σαν μαύρες σκιές, σαν άληθινά φαντάσματα, ό ήλιος πιά δέν φώτιζε γι' αυτήν τ'όν κόσμο και ό ούρανος ήταν στα μάτια της γεμάτος μαύρα σύννεφα που μνημόσαν καταγίδες και βροχή...

Άπελαισμένη πιά ή Κλαιρέττη, έφερε τ'α βήματά της προς τήν πηγή εκείνη του δάσους.

— Έδω, ειπε μόλις έφτασε εκεί ή κοπέλλα, έδω ήτανε που τ'α δυό λουλουδάκια έτρεχαν μαζί στα ήγυχα νερά... Καλά τ'όλεγε ό Ροβέρτος. Ποιός ξέρει άν δέ χωρισθήκαν πιά πόρα, άν δέν έχασε τ'ό ένα τ'άλλο...

Και έτσι καθώς κνττούσε ή Κλαιρέττη σκυμμένη στο νερό τής πηγής, τ'α μάτια της σκοτίστηκαν, ζυλίστηκε κι' έπεσε μέσα στο ποτάμι. Τ'ό ρέμα παρόσυρε τ'ό σώμα της. 'Η Κλαιρέττη ξεψύχησε χωρίς ν'α βγάλη λέξη. Μόνο όταν τ'ό βράδι που τ'ό φεγγάρι βγήκε πάλι ν'α φωτίση τ'ό ήσυχο εκείνο μέρος, κάποιο άγγελουδι γλίστρησε μέσα άπ' τ'α δέντρα, έφθασε στην όχθη του μικρού ποταμού και σήκωσε στα χέρια του τή νεκρή Κλαιρέττη...

— Μη φοβάσαι κόρη μου, τής ψιθύρισε τ'ό άγγελουδι εκείνο... Μη φοβάσαι, είμαι ό έρωτας και ήρθα ν'α σε πάρω στο παλάτι μου.

Και κρατώντας στην άγκαλιά του τ'ό άψυχο κορμάκι τής νέας κοπέλλας, ό έρωτας χάθηκε ανάμεσα άπ' τ'α πικνά δέντρα του δάσους.

Πέρασε ακόμα ένας χρόνος. 'Ό Ροβέρτος, που δέν είχε σκεπασθεί στον πόλεμο, ξεαναγύρισε ένα πρωί στο χωριό του κι' έτρεξε με χαρά ν'α πείη στην άγκαλιά τής αγαπημένης του γυναίκουλας. Μ' άλλοιμονο! 'Η Κλαιρέττη δέ ζούσε πιά! Μόλις τ'όμαθε ό δυστυχής Ροβέρτος έχασε τ'ό λογικό του. 'Ετρεξε όπωσ ήτανε τή στιγμή εκείνη, και γύριζε όλη τή νύχτα στα βουνά και στα λαγκάδια του χωριού γιά ν'α τή βρη... δέν τ'ό πίστευε πώς

είχε πεθάνει... 'Ό δρόμος τ'όν έβγαλε τ'α ξεμερώματα στην έρημη εκείνη πηγή του δάσους. 'Ό Ροβέρτος γονάτισε μπροστά της και εκεί, στο ιερό αυτό μέρος τής αγάπης του, παρεκάλεσε τ'ό θεό ν'α του δείξη τ'ό μέρος που βρισκότανε ή Κλαιρέττη του.

Μόλις όμως τελείωσε τήν προσευχή του τ'ό ίδιο εκείνο άγγελουδι παρουσιάστηκε μπροστά του :

— Άκολούθησέ με νέε μου, τ'ό ειπε γελαστά τ'ό άγγελουδι...

Ό Ροβέρτος υπάκουσε και πήγε από πίσω του. Σέ λίγο κάτω από ένα μεγάλο πεύκο, ό Ροβέρτος διέκρινε έναν τάφο... Τρομαγμένος ό Ροβέρτος στάθηκε και φώναξε :

— Θεέ μου! θεέ μου! τίνας ειπε ό τάφος αυτός...

Τ'ό άγγελουδι όμως ήρθε άμέσως κοντά του και τ'ό ψιθύρισε σιγά :

— Είνε ό τάφος τής Κλαιρέττης...

Ό Ροβέρτος που μόλις τότε κατάλαβε ότι δέν θά ξεανάβλεπε πιά τήν Κλαιρέττη του, έπεσε επάνω στο μνήμα και χωρίς ν'α πη τίποτ' άλλο, χωρίς ν'α ψιθυρήση καμιά λέξη, άνοιξε λιγάκι τ'α μάτια κι' ύστερα τ'α ξανάκλεισε γιά πάντα... Μετάφη. Τάκη Λιακέα

